

SkriveCup – Fortolkning af Præludium

Elever: Lea, Viktoria, Ida og Caroline 2016y

Når bjerge eroderer
Sker det langsomt
Den blødeste regn nedbryder klippen
Lydløst sker menneskets forfald
Jeg mærkede ikke regnen
Før jeg mærkede at jeg faldt

Jeg skulle måske have spredt mine ben noget mere
Eller gjort det mere ægte, med nogle færre
Men mørket har sine arme om mig
Der er intet tilbage at lære
Du kan ikke tage min hånd
Du kan ikke skære de bånd
Der har mig som sin fange
Præludium, Mine sorte nætter er så lange!

Jeg mødte min kusine
Min kusine
I metroen, klokken var 00:30
Min egen kusine, som jeg fangede vandmænd med og stak pinde igennem
Jeg måtte forklare hende hvem jeg var
Hun kunne ikke genkende mig
Farveløs, som en vandmand
Og pindene er metroens tunneler
Som løber som tømte blodårer under byen
Som vitaliteten for længst har forladt
Henover barndommen
Tiden rejste
Smertens monument

Min læge kalder det en depression
En kemisk forandring
En invasion
Af tanker og følelser
Som ingen nogensinde vil være i stand til at se
Lægen siger; du mangler dopamin
Far siger: du skal nok blive fin

Mor siger: "Det er helt til grin
"Skat, du har brug for hjælp"
Det er som om jeg er en forandret person
Den gamle mig eksisterer ikke.

Angst – det bliver aldrig anderledes
Det bliver aldrig det samme
Sorg
Jeg kan ikke leve med dig
Jeg har altid levet med dig
Sorg

Jeg skulle måske have kigget dig i øjnene når jeg kom hjem mor
Jeg ville gerne have givet dig et kram
Men mine øjne var røde og jeg lugtede af røg
Jeg ville gerne have været dit barn

Jeg skulle måske have sunget lidt mere
Til en Nytårsfest i Korsør
Du spurgte om jeg ville med
Du var min gode ven på det tidspunkt
Vi drak vodka som brændte op i halsen
Sammen med årets sidste dag
På vejen spurgte du om jeg var okay
Om der var noget jeg ville tale om
Jeg sagde nej
Jeg ville gerne fortælle dig om mørket
Men mine ærlige samtaler
Var lige så korte som min kjole
Klokken halv tre
Jeg ligger i grøften og kaster hele det nye år op
Og bliver bevidstløs i pølen af bræk
Du fandt mig dér.
Købte en taxi
Puttede mig i min seng
Strøg mit hår
Indtil jeg sov
Jeg har undgået dig lige siden
I skam

Jeg mødte dig på nattelivets gader
Du havde 2 øl og en tunge

Du bød på begge ting og jeg tog for mig
Vi skålede og du sagde 'forstil dig at det her er den sidste øl i dit liv'
Og jeg følte sorg
Du kyssede mig, og sagde 'forstil dig at dette er det sidste kys i dit liv'
Og jeg følte dyb ligegyldighed
Du vidste det fra starten
Men nu har du bildt dig selv ind
At jeg kan fylde dig op
Med den kærlighed jeg ikke har
Hvis jeg havde den, tror du så jeg ville være sammen med dig?
Du sover ved siden af mig
Regnen eksploderer sort på ruden
Som kugleregner henover vores nætter
Du prøver at elske mig, du fører en krig
Du tror at alt der er låst inde er af værdi
Henover morgenkaffen, jeg siger, jeg synes ikke vi skal se hinanden mere
"Du er ude på Tynd is,
Siger du, Du så fucking
Kynisk, siger du
"Jeg var ikke forberedt på
At det bare var sex" siger du
"du har brug for hjælp, hos en professionel, ikk?"
"Du har et hul indeni og du prøver at fylde det op med min pik",
Jeg kysser din kind og du tager toget hjem
Du må leve med din ydmygelse
Men jeg må leve med mig selv

Når bjerge eroderer
Sker det langsomt
Og blødt som regn
Men når regnvandet løber ned i revnerne
I alle mine sprækker
Og fryser til is
Sker det som en eksplosion
Jeg hørte først lyden
Så mærkede jeg min depression

Thi kvidre jeg vil et ømt farvel
Måske det bliver det sidste